

Na ogrodowych grządkach.

W ogrodzie od samego, rana,
Krzyk, płacz i wołania.
Kłóca się wszyscy, nawet piękne kwiaty,
Każdy udziela swojej mądrej rady.
Wszyscy krzyczą, płaczą prawie,
Nawet mały ślimak w trawie.
Kto ładniejszy? Kto smaczniejszy?
A nawet, kto najpożyteczniejszy?
Kłóca się między sobą kwiatki,
Czy to róże, czy bławatki?
Pierwsza napuszyła się róża:
-Ja ładniejsza- mówi i się wkurza.
Królową kwiatów mnie nazywają,
I bardzo mnie wszyscy kochają.
-Lecz kolce masz i kujesz każdego,
Więc wiele musi być w tobie złego.
Obraziła się stokrotka.
-Ja, choć jestem bardzo wiotka,
Choć me kwiatki są niewielkie,
To prześliczną mam sukienkę...
Na to groszek-Ja pachnący jestem przecie,
To wam powiem szczerze,
Jak dorosnę to dwa metry mierzę!
Przelatywała koło nich mucha,
Śmiała się od ucha do ucha.
-Ja, proszę was- powiedziała
-Nie jestem zgrabna, ani ładna,
A pożytek ze mnie mały,
I nie urządzam tak jak wy żadnej kabały.
Lecz jestem, jeśli nie wiecie,
Najmądrzejsza na całym świecie.
Nie interesują mnie wasze żale.
I poleciała sobie dalej.
-Nie jest piękna ani wiotka.
- Roześmiała się stokrotka,
Mucha przyznała, co prawda szczerze,
Lecz, że ona mądra, ja nie wierzę.
Za muchą przyleciała pszczoła,
Śmiała się ze wszystkich dokoła.
-Ja jestem najpożyteczniejsza,
Jeśli chcecie to i najśmielsza.
Bo zbieram z was kwiatków miód
I zabieram go tam, gdzie uli w bród.
Usłyszała to marchewka i powiedziała:
-Ale niezła robi się kabała,
Po co wam być mądrym?
Po co wam być pożytecznym?
Ja wam powiem więcej i szczerze,
Bo tylko w me witaminy wierzę.
Kto zje moją witaminę,
To ma zawsze uśmiechniętą minę.
-A ja- powiedziała śmielej kapusta,
- Choć wszyscy mówią, że ma głowa pusta,
To gołąbki ze mnie smaczne
I więcej mówić nie zacznę.

A ten ślimak w trawie, mały,
Zaczął śmiać się i trząść cały.
-Mi gołąbki- mówi- nie smakuja,
Nie wiem, po co kapustę gotują.
Ja ją lubię na surowo,
Po niej czuję się fajowo.
W samym końcu stoi cebula,
Wielka, ogromna, niczym buła,
I cieszy się wręcz niebywale.
-Nikt mnie nie chce wcale,
Bo gdy ze mnie skórę ściągają,
To swe oczy ciągle ocierają.
Dlaczego? Bo ja jestem złośliwa,
I szczypię w oczy niczym pokrzywa.
-Ja już o tym wiem doskonale.
- Krzyczy mały zając w trawie-
Bo gdy chciałem zjeść szczypiorku na śniadanie,
A cebula po mych oczach swym jadem śmieje.
Teraz szczypiorku nie jadam wcale,
Ale za to marchewkę zajadam doskonale.
I tak od samiuśkiego poranka,
Do wieczornego śpiewu kanarka.
Kłóca się wszyscy niebywale,
Może mają swą rację, a może wcale.
Wy osądźcie dzieci same,
albo zapytajcie o to mamę.

emipat